

РЕШЕНИЕ

№ 11400

гр. София, 23.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 78 състав, в публично заседание на 05.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пенка Велинова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **11925** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във вр. чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на А. А. А. срещу решение № 83-ОК/ 06.10.2025г. издадено от интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ-МС), с което, на основание чл.76б, ал.1, т. 2 от ЗУБ последващата му молба с рег. № КП-01-6963 от 18.09.2025г. на ДАБ-МС не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила.

В жалбата се твърди, че оспорваното решение е незаконосъобразно поради допуснати съществени процесуални нарушения и противоречие с материалния закон. Счита, че интервюиращият орган не се е съобразил с актуалното тълкуване на разпоредбата на чл. 40, пар. 2 и 3 в от Директива 2013/32/НС и Решение на СЕС от 9 септември 2021 г. по дело С-18/20, с което се уточнява, че последваща молба може да се основава, както на нови факти, възникнали след приемането на решение по предходната молба, така и на факти, които са били представени за първи път от кандидата. Счита, че органът не е изложил собствени мотиви и не е извършил необходимия анализ на представените от самия него справки за хуманитарното и военно положение в С.. Правейки собствен анализ на цитираните статии и справки сочи, че извода на интервюиращия орган, че опасенията на жалбоподателя са само субективни, не кореспондира с доказателствата по преписката. По същество от съда се иска да отмени обжалваното решение.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Д., която поддържа жалбата и представя извадки с актуални новини за С..

Ответникът Интервюиращ орган на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, в

съдебно заседание, чрез юрисконсулт П., изразява становище за неоснователност на жалбата и правилност и законосъобразност на оспореното решение. Също представя актуални справки за положението в С..

СГП, редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище.

В лична защита жалбоподателят твърди, че иска да остане в България, защото е сигурна държава. Споделя, че близките му са в Л., а къщата им в Д. ал Зор е разрушен и няма къде да се върне.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство, завършило със сега оспореното решение, е образувано по молба за предоставяне на международна закрила на А. А. А., от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], обл. Д. А., С., гражданин на С., арабин по народност, вероизповедание: мюсюлманин-сунит, семейно положение - неженен, ЛНЧ [ЕГН] с рег. № № КП-01-6963 от 18.09.2025г. на ДАБ-МС. Посочената молба е преценена като последваща по смисъла на § 1, т. 6 от ДР на ЗУБ, доколкото предходното административно производство по предоставяне на международна закрила на оспорвания е приключило с влязло в законна сила решение на Председателя на ДАБ при МС, с което на оспорвания е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

От жалбоподателя А. А. А. била подадена молба за предоставяне на международна закрила с вх. ОК-13-869 от 27.05.2024 г. на Регистрационно - приемателен център - [населено място] (РПЦ - [населено място]). В личното си интервю в процедурата по предоставяне на закрила, молителят и жалбоподател в настоящето производство, е разказал, че е напуснал държавата си по произход нелегално заради влошено положение там, тежките условия за живот и липсата на сигурност. Напуснал страната си в края на май месец 2023 г., посока Турция, откъдето след седемдневен престой е влязъл на българска територия с помощта на трафикант. Не е бил задържан, а е доведен от адвокатка до лагера в кв. Овча купел, [населено място]. Заявил е, че със семейството му, което е останало в С., са живели на палатка в бежански лагер извън [населено място], тъй като домът им е бил разрушен от самолетна бомбардировка. По думите му ситуацията там е трудна, не се знае кой срещу кого воюва, а положението в града е тежко. Пояснява, че не е могъл да остане повече в С. заради всекидневните проблеми, които е изпитвал, липсата на сигурност, храна и вода.

По време на интервюто, търсещият международна закрила декларира, че не е имал проблеми с официалните власти в страната си по произход, както и не е имал проблеми заради етническата си принадлежност изповядваната от него религия. Никога не е бил задържан, арестуван, съден или осъждан. Декларира е, че не е заплашван лично и никога не му е оказвано физическо и/ли психическо насилие в държавата му на произход. С решение № 10503 от 03.10.2024 г. на председателя на ДАБ, /л.264 от делото/, на А. А. А. е отказано предоставянето, на статут на бежанец и хуманитарен статут, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 8 и на основание чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от ЗУБ. На съда е служебно известно, че решението е обжалвано пред Административен съд София-град, който със свое решение № 2144 от 20.01.2025 отхвърлил жалбата на молителя. Така постановеното решение на АССГ не е обжалвано и решение № 10503 от 03.10.2024 г. на председателя на ДАБ е влязло в сила.

На 18.09.2025г А. А. А. подава последваща молба за закрила до Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет /л.69/. В нея е посочил, че ситуацията в страната му на произход е влошена. Твърди, че в родния му [населено място] Ал Зор управлението било поето от екстеремистки сили, които искат самостоятелна кюрдска държава. Последното довело до постоянни стълкновения с Р Турция, заради които постоянно се набирали нови войници като на

първа линия дискриминационно се изпращат представители на малцинствения арабски етнос, към който принадлежи той. Позовава се на различни международни източници като изтъква, че положението в страната му не се е подобрило Изтъкнал е, че евентуалното му завръщане там би поставило живота му в опасност като бъде арестуван и изпратен да воюва. Искал да се интегрира в българското общество, работел и учел български език и се опитвал да допринесе с каквото може за обществото. Чужденецът представил като писмени доказателства в подкрепа на своите твърдения Доклад на У. за хуманитарната ситуация в С., статии и справка за положението в С..

След анализ на установените в административното производство факти и обстоятелства с обжалваното в настоящето производство Решение № 83-ОК от 06.10.2025 г. /л.53/ интервюиращият орган при ДАБ-МС е приел, че молба с вх. № КП-01-6963 от 18.09.2025г. не следва да бъде допусната до производство за предоставяне на международна закрила. За да постанови решението органът е приел, че не се обуславят нови обстоятелства въз основа, на които чужденецът да бъде допуснат до ново производство по предоставяне на международна закрила.

За да постанови решението си административният орган е изследвал заявената от А. А. А. заплахата за живота му, при евентуалното му завръщане в С.. Приел е, че молителят не обосновава твърденията си, че след напускане на държавата си на произход са настъпили значими събития за живота му там, въз основа на които да може да се обосноват опасенията му от преследване, не представя доказателства за наличие на заплахата за неговия живот. Интервюиращият орган е разгледал актуалната обстановка в Сирийската арабска република и като се е позовал на информацията, съдържаща се в справка с входящ № МД - 02 - 399 от 21.07.2025 г. на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС, е извел извод, че в страната на произход на жалбоподателя не е налице въоръжен конфликт, който да генерира ниво на насилие, водещо до общ риск от тежки посегателства за живота и сигурността на всяко лице, единствено поради физическото му присъствие на тази територия. Понастоящем в страната не е налице насилие, при което всяко лице, пребиваващо на територията на С., да е изправено пред реална, а не пред хипотетична опасност от убийство, нараняване или малтретиране, посегателства, забранени от чл. 3 от ЕКПЧ. От друга страна, в конкретния случай няма установени лични обстоятелства, които да сочат, че А. А. А. би станал специфична цел на такова насилие, поради присъщите на личното му положение елементи, като не се потвърждава твърдението му, ч е животът му е застрашен като арабин-сунит. Отбелязано е също, че задължителната военна служба е отпаднала.

След като е заключил, че представените в последващата молба на чужденеца факти и обстоятелства не са нови и от съществено значение нито за личното му положение, нито за положението в страната му на произход, интервюиращият орган е приел, че последващата му молба за международна закрила е недопустима и не следва да се образува производство за предоставяне на международна закрила, и на основание чл. 72, ал. 1, т. 2 от ЗУБ не я е допуснал до производство за предоставяне на международна закрила.

По делото е приложена административната преписка по издаването на оспорения акт в цялост, както и допълнително ангажираните от страните писмени доказателства.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена срещу годен за оспорване административен акт, подлежащ на съдебен контрол, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от търсената защита и при спазване на законоустановения срок за обжалване.

Съдът, като прецени доказателствения материал по делото, както и валидността и законосъобразността на обжалвания административен акт с оглед основанията, визирани в

разпоредбата на чл.146 от АПК, счита жалбата за неоснователна.

Обжалваният административен акт е издаден в производство по реда на глава шеста, раздел III „Процедура по предварително разглеждане на последваща молба за международна закрила“. Съгласно чл. 76а от ЗУБ преди да се пристъпи към разглеждането по същество на последваща молба за международна закрила, се преценява нейната допустимост съгласно чл. 13, ал. 2. Разпоредбата на чл. 13, ал. 2 от ЗУБ предвижда, че подадена последваща молба за международна закрила, в която чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход, се преценява по реда на глава шеста, раздел III. Съгласно чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ в срок до 14 работни дни от подаването на последващата молба за международна закрила интервюиращият орган единствено въз основа на писмени доказателства, представени от чужденеца, без да се провежда лично интервю, взема решение, с което: допуска последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила (т. 1); не допуска последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила (т. 2). Предназначението на тази специална процедура съгласно чл. 76а ЗУБ е преди да се пристъпи към разглеждането по същество на последващата молба за международна закрила да се прецени нейната допустимост съгласно чл. 13, ал. 2 от ЗУБ, изискваща подадена такава молба за международна закрила, в която чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход, да се преценява по реда на глава шеста, раздел III. Това производство е предхождащо същинското производство по разглеждане на молбата за предоставяне на закрила и целта му е предварително разглеждане на молбата преди да бъде допусната до разглеждане в производство по общия ред. С разпоредбите на чл. 76а – чл. 76в ЗУБ са транспонирани приложимите за последващи молби изисквания на чл. 40 – чл. 42 от Директива 2013/32/ЕС. По силата на чл. 33, ал. 1 от Директива 2013/32/ЕС от държавите - членки не се изисква да разглеждат дали кандидатът за международна закрила отговаря на условията за признаването ѝ, когато молбата се счита за недопустима съгласно същия член. Съгласно разпоредбата на чл. 33, § 2, б. „г“ от Директива 2013/32/ЕС последваща молба е недопустима, ако не са се появили или не са били представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждане на това дали лицето отговаря на условията за предоставянето на международна закрила по Директива 2011/95/ЕС. По силата на чл. 40, § 2 от Директива 2013/32/ЕС с цел вземането на решение относно допустимостта на молба за международна закрила съгласно чл. 33, § 2, б. „г“ първоначално последващата молба за международна закрила е предмет на предварително разглеждане с цел да се определи дали по тази молба са се появили или са били представени от кандидата нови елементи или нови факти, които са свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС. Ако в предварителното разглеждане по § 2 бъде заключено, че са установени или представени от кандидата нови елементи или факти и те увеличават в значителна степен вероятността той да бъде признат за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС, разглеждането на молбата продължава в съответствие с разпоредбите на глава II (чл. 40, § 3 от Директива 2013/32/ЕС). Настоящият състав счита, че в конкретния случай изискванията на националната и европейската нормативна уредба не са нарушени.

Обжалваното решение е издадено от компетентен административен орган – Интервюиращ орган на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет. Между страните няма спор, а и от приложената по делото Заповед № РД05-853 от 06.12.2022 г. /л.61/ се установява, че Председателят на ДАБ по реда на чл. 48, ал. 1, т. 10 от ЗУБ е определил конкретно Д. Б. Ц. за

Интервюиращ орган, който да извършва действията, предвидени в ЗУБ. Следователно същата е имала компетентността да разгледа молбата за закрила. Съдът не установява при постановяването на оспореното решение да са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. На жалбоподателя са дадени указания относно реда за подаване на молбата за международна закрила. Следователно е изпълнено изискването на чл. 58, ал. 5 от ЗУБ, като е спазена и гаранцията по чл. 10, параграф 1, б. „а“ от Директива 2005/85/ЕО на Съвета от 1 декември 2005 г. относно минимални норми относно процедурата за предоставяне или отнемане на статут на бежанец в държавите членки. Съгласно посочената разпоредба всички кандидати за убежище преди разглеждането на тяхната молба за убежище трябва да бъдат информирани относно процедурата, която се прилага относно правата и задълженията им по време на процедурата, както и относно последствията, които могат да произтекат от неспазването на техните задължения или отказа да сътрудничат на органите на език, за който има разумни основания да се счита, че те разбират. Те се информират за сроковете, както и за средствата, с които разполагат за изпълнението на своето задължение да предоставят документите, които са посочени в чл. 4 от Директива 2004/83/ЕО. Тази информация им се предава в срок, за да е възможно те да упражнят правата си, които са гарантирани от директивата, както и да могат да изпълнят задълженията си по чл. 11. Решението е издадено в срока по чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ. Административният акт отговаря на общите изисквания за форма и съдържание по чл. 59 от АПК. В решението се сочат както фактически, така и правни основания за издаването му. Безспорно е установено, че относно жалбоподателя А. А. А. има приключило с влязло в законна сила решение за отхвърляне на молбата за производство за предоставяне на международна закрила в Република България, поради което подадената от него до Председателя на ДАБ при МС молба с рег. № КП-01-6963 от 18.09.2025г. се явява „последваща молба“ за предоставяне на международна закрила по смисъла на § 1, т. 6 от ДР на ЗУБ, за което страните не спорят. Спорният момент е дали в последващата молба са изложени обстоятелства, които релевират нейната допустимост.

Разпоредбата на чл. 76а от ЗУБ, както бе посочено и по-горе, дава възможност за преценка, предвид чл. 13, ал. 2 от ЗУБ, на подадена последваща молба за международна закрила, с оглед евентуалното ѝ недопускане до разглеждане в ново административно производство, ако с тази молба търсецът за закрила не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход. Преценката за наличието на основанията по чл. 13, ал. 2 от ЗУБ е предоставена на съответния компетентен административен орган. Преценката дали посочените обстоятелства са нови, дали са такива от съществено значение за личното положение на молителя или са от съществено значение относно държавата му по произход е в правомощията на административния орган. От тълкуването на тези разпоредби се обуславя извод, че предпоставка за уважаване на последващата молба за международна закрила е чужденецът да се позове на нови обстоятелства, които обаче следва да се отнасят съществено за личното му положение или държавата по произход. Тези нови обстоятелства следва да бъдат доказани с допустими, необходими и относими доказателства, каквито по преписката липсват. В конкретния случай с подадената последваща молба А. А. А. заявява, че иска да му бъде предоставена международна закрила въз основа на новонастъпили обстоятелства, но не излага по същество такива свързани с личното му положение, а само със ситуацията в страната му по произход.

Интервюиращият орган при ДАБ към МС е обсъдил представената молба от страна на търсецът за закрила, като е приел, че оспорващият не е представил никакви нови доказателства от съществено значение за личното положение на молителя в страната му по произход. В случая не

се установява каквато и да е било промяна в неговото лично положение, основано на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, или същият да е бил подложен на смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или да са отправяни тежки заплахи срещу живота му или личността му като цивилно лице поради безогледно насилие при наличие на въоръжен международен или вътрешен конфликт, които да са от толкова съществено значение, че да се обуслови допустимост на подадената последваща молба. Не са налице и данни за събития, осъществени се след напускането на С., включително и за дейност, извършена от самия чужденец, и които да са от съществено значение при извършване на преценка налице ли е промяна в личното положение на жалбоподателя. В случая не са обосновани твърдения за осъществено спрямо молителя преследване поради някоя от причините по чл. 8, ал. 1 във връзка с ал. 4 ЗУБ. Не се констатира и, че на същия са нарушени основни права или е осъществена съвкупност от действия, които да доведат до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество и повтораемост. В процесния случай оспорващият е вписал в молбата си единствено, че има опасения от насилственото му включване във военни действия, но тези твърдения са общи и основани на личната му преценка и желание да остане в страната. Не са представени доказателства, че завръщането му ще застраши пряко неговите права като живот и свобода. Не са представени и доказателства, че при завръщането си в С. ще бъде изложен на риск от тежки посегателства.

Твърденията на молителя за обстановката в С., от друга страна, са общи и бланкетни и не се подкрепят от установеното от административния орган. В оспореното решение административният орган е извършил преценка относно актуалното положение в С. (и след падането на режима на Б. А.) въз основа на обективизираната информация относно актуалната политическа и икономическа обстановка в С. в справка с входящ № МД - 02 - 399 от 21.07.2025 г. на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС /. В съдебното производство са приети актуални справка с Вх.№ МД-02-22/23.01.2026г. с информация за отбиване на редовна военна служба /л.344/, Справка Вх. № МД-02-14/16.01.2026 г. за състоянието и сигурността в провинция Д. ал Зор и в провинция Х. /л.350/ и Справка Вх. № МД-02-30/30.01.2026г. за общото положение в страната и актуалната обществено – политическа обстановка /л.360/, с които по никакъв начин не се променят изводите на административния орган в оспореното решение. Видно от посочените справки в С. действително ситуацията е променена след постановяването на решението за отказ със свалянето на режима на Б. А., но промяната е по-скоро в положителна насока, не се установява да е настъпила промяна, която да оказва негативно въздействие върху гражданите.

Съдът намира, че от представените и приети като доказателства по делото Справки, изготвени от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ, не се установява наличие на въоръжен конфликт в С., достигащ граници, представляващи заплаха за живота и здравето на цивилното население. Въпреки че в някои части на страната положението е несигурно, налице са сблъсъци в определени области, те са спорадични и като такива не могат да се оценят като въоръжен конфликт. От изложеното в справките се установява, че има данни за инциденти във връзка със сигурността в С., но няма данни, че насилието в тази държава е безогледно и повсеместно на цялата територията на страната, респективно достигнало такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или регион, поради самия факт на присъствието си на тяхна територия се излага на реална опасност да претърпи посочените в чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по

други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. На база на данните за актуалната ситуация в С. не могат да се споделят общите твърдения на молителя за влошено като цяло положение след промените в С., а точно обратното.

Не е оборена съгласно чл. 179, ал. 1 от ГПК материалната доказателствена сила на приетите като писмени доказателства справки. Не са налице никакви данни или доказателства, които да опровергават по съдържание информацията в изготвените справки, които се изготвят от Дирекция „Международна дейност“ и включват обща географска, политическа, икономическа и културна информация, както и информация за правната уредба и за спазването на правата на човека, както и за сигурните държави по произход, за третите сигурни държави, за кризисните райони и за бежанските потоци. Още повече, че в тези справки са цитирани независими източници на информация.

Представените от жалбоподателя статии, не се ползват със същия кредит на доверия както официално съставените справки и не съдържат никаква информация, която конкретно да засяга молителят А. А. А.. Същите несъмнено носят информация за отделни насилствени действия или затруднения относно придвижването, сигурността или здравеопазването в страната, каквато както вече отбеляза и съдът, се съдържа и в цитираните справки, но категорично не може да обоснове извод за повсеместно и неугледно насилие над мирното население, още повече в частност спрямо жалбоподателя.

Следва да се отчете и фактът, че самият жалбоподател не споделя конкретни обстоятелства, които да са представлявали непосредствената заплаха за живота и сигурността му в С.. Напротив, изрично е посочил, че не е бил жертва на насилие и не били отправяни заплахи срещу него или семейството му. Относно опасенията на чужденеца да бъде мобилизиран, от съществено значение е информацията в приобщената към административната преписка справка, видно от която, администрацията на С. е премахнала задължителната военна служба, освен в случаите на национално военно положение, като от февруари 2025 г. се разчита на доброволно набиране на войници.

Жалбоподателят е мотивирал последващата си молба и с желанието си да живее в България, като е изтъкнал, че полага усилия за интеграцията си в обществото, но посочените лични мотиви са извън обхвата на закона и не могат да бъдат ценени като хуманитарни, с оглед предоставянето на статут по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ.

От изложеното се установява, че в своята последваща молба за международна закрила А. А. А. не се позовава на нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение, а само със ситуацията в страната му по произход. Събраните от административния орган доказателства в производството по последващата молба, преценени спрямо тези, събрани в производството по първоначално подадената молба за закрила, също не сочат наличие на нови обстоятелства, които да рефлектират съществено върху индивидуалното положение на молителя, нито обосновават съществена промяна в обстановката в страната му по произход до степен, че те да доведат до предоставяне на международна закрила.

След оценка на всички обстоятелства по индивидуалното положение на търсещия закрила и държавата му по произход, правилно административният орган е определил подадената от този кандидат молба за недопустима. Оспореното решение не противоречи на материалноправните разпоредби, съответства с целта на закона, не е засегнато от порок, налагащ неговата отмяна и следва да бъде потвърдено, а подадената против него жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 172 ал. 1 и ал. 2 от АПК, Административен съд София –

град, III отделение, 78 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А. А., ЛНЧ [ЕГН], срещу решение № 83-ОК/ 06.10.2025г. издадено от интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ-МС), с което, на основание чл.76б, ал.1, т. 2 от ЗУБ последващата му молба с рег. № КП-01-6963 от 18.09.2025г. на ДАБ-МС не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване, съгласно разпоредбата на чл. 85, ал. 3 във вр. чл. 84, ал.2 от ЗУБ.

Съдия: